

РЕШЕНИЕ

№ 8553

гр. София, 13.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 13.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2903** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.124 –126 от ЗДСл. Образувано е по жалба на А. К. М. от [населено място], чрез адвокат – пълномощник, срещу Заповед № 03-34/06.03.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл. 108 от Закона за държавния служител, във връзка с възникнала обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения, извън случаите по чл.103, ал.1, т.3 от ЗДСл е прекратено служебното й правоотношение, считано от 08.03.2024г. В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта, поради допуснато съществено нарушение на материалния закон. Сочи се, че освен правни е следвало да се посочат и фактически обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Посочените в заповедта фактически основания не са свързани с възникнала промяна на обстоятелствата, поради нова фактическа обстановка. Изтъква се, че описаното в заповедта се опровергава от получените за последните три години оценки при годишното

атестиране, както и, че жалбоподателката е повишавана в ранг и длъжност. Отделно от това се твърди, несъответствие на акта с целта на закона, като се прави извод за превратно упражняване на власт и в нарушение на принципа за стабилност на държавната служба по чл. 18 от ЗДСл. С жалбата се иска отмяна на процесната заповед и се претендират разноските.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с процесуалния си представител адв. К., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Претендират се разноски за адвокатски хонорар.

Ответникът - Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, чрез двама процесуални представители, моли да се отхвърли жалбата като неоснователна. Излагат се съображения, че в представените и приложени по делото докладни записки са обективирани данни за много тежки служебни нарушения. Ангажиран е писмен отговор на жалба.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема следното:

Жалбата е допустима - подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Не е спорно по делото, а се установява и от приетите писмени доказателства, че А. К. М. в периода от 05.11.2015 г. до 08.03.2024 г. е служител в Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет. М. първоначално е била на трудов договор, като на служебно правоотношение по ЗДСл назначена със Заповед № 01-231/28.09.2017 г., считано от 02.10.2017г. (л. 19). Заеманата длъжност е била „младши експерт“, ранг V, в отдел „Д.“ при дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ в ДАБ при МС. Впоследствие М. е повишена в „старши експерт“, а от 05.10.2022 г. заема длъжността „главен експерт“ в същата дирекция на ДАБ при МС, видно от отбелязаното в служебна книжка № 344 (л. 6-7).

Установява се, че с оспорената Заповед № 3-34/06.03.2024г, е прекратено служебното й правоотношение, като за правно основание е посочен чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. В текстовата част като причини за прекратяване на служебното правоотношение е посочено: налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите на чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл, изразяващи се в

липса на качества да изпълнява горепосочената длъжност. На служителя липсват инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните му задължения. Чрез действията/бездействията си служителят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи. Неглижира съществени събития и процеси, които имат ключово значение за дейността на дирекция „КПМЗ“ при ДАБ при МС.

Заповедта е връчена на оспорващата на 08.03.2024 г.

С оглед на така установеното съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административния акт включва проверка за компетентност на органа, спазване на административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, съответствие с приложимия материален закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване и придобития ранг на държавна служба.

Не се спори по делото, че заповедта е издадена от компетентен административен орган в границите на неговата териториална и материална компетентност – председателя на ДАБ при МС, който на основание чл. 5, ал. 2, т. 10 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, назначава и освобождава служителите на агенцията.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискващи се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобитият ранг на държавна служба. В оспорената заповед е налице цитиране конкретно на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл., както и е посочено с думи "обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл.103, ал.1, т.3 от ЗДС".

Според константната съдебна практика, в случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл задължително следва да се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. В заповедта се твърди: „липса на качества да изпълнява горепосочената длъжност; на служителя липсват инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на

служебните му задължения“. Посоченото не са изнесени факти, свързани с обективна невъзможност държавната служителка А. М. да изпълнява служебните си функции. В тази връзка съдът намира, че макар и формално да отговаря на изискванията за форма по чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, оспорената заповед не е мотивирана, тъй като същата не съдържа факти, обуславящи обективна невъзможност на жалбоподелката за изпълнение на служебните ѝ задължения, съгласно длъжностната ѝ характеристика. В заповедта е посочено още, че М. е възпрепятствала качеството и сроковете при изпълнението на спешни и неотложни задачи, като също така е negliжирала събития и процеси с ключово значение за дирекцията. Така изложените фактически обстоятелства обаче, ако са конкретно посочени, а не бланкетно, могат да бъдат съобразени при атестирането на служителката, като същите не разкриват факти, водещи до обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, съгласно длъжностната ѝ характеристика. От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че оспорваната е била повишавана в ранг от органа по назначаването (към момента на прекратяване на СПО – ранг II младши). Рангът съгласно чл. 73 от ЗДСл е израз на професионалната квалификация на държавния служител като съвкупност от знания и умения, необходими за качествено изпълнение на длъжността. Повишаването в ранг се извършва въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител, което опровергава сочената в заповедта липса на инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните задължения на жалбоподателката. Последното се потвърждава и от данните в представените по делото 3 броя копия на формуляри за оценка за изпълнението на длъжността на висшите държавни служители, заемащи ръководни длъжности и експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции, с които се установява, че М. е оценявана без забележки дори и на последното оценяване на дата 17.02.2024 г., като е видно отбелязване: изпълнението напълно отговаря на изискванията. Настоящият състав намира, че освен, че фактически обстоятелства не са посочени в оспорваната заповед, в случая липсва и направено валидно препращане към друг документ, в който те ясно да са изложени и с който, с оглед упражняване на закономото си право на защита срещу уволнението, държавната служителка да е била запозната. Отделно от това, следва да се отбележи още, че и от изложеното в

представените по делото докладни записки, които са съставени след прекратяване на служебното правоотношение, не се извличат конкретни факти, които да обосновават обективната невъзможност за изпълнение на задълженията от служителката.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл изисква такава обективна промяна в обстоятелствата, която възниква въпреки и независимо от волята на всяка от страните по правоотношението и която води до невъзможност за изпълнение на задълженията на конкретната длъжност. За да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, същата следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните не е изразила изрична воля или не е съдействала за настъпването им по какъвто и да било начин. Посочените от органа по назначаване бланкетни и субективни фактически основания за издаване на заповедта, не обосновават такъв извод. В този смисъл, органът по назначаването не е установил по делото и не е посочил като мотиви в обжалваната заповед, че е налице обективна промяна, независеща от субективната воля на страните и необходима за качествено изпълнение на служебните задължения, поради което е постановил административен акт в противоречие с материалния закон и при липсата на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. /Решение № 3516 от 4.04.2023 г. на ВАС по адм. дело № 11146/2022, Решение № 1951 от 22.02.2023 г. на ВАС по адм. дело № 9643/2022 г./.

Тъй като не са налице нито фактическите, нито правните основания, посочени в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на А. К. М., тя се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и при условията на чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателката се дължат разноски. Искането за присъждане на адвокатски хонорар обаче е неоснователно, тъй като по делото не са представени доказателства за уговорено и съответно платено адвокатско възнаграждение или извършено плащане. В последното о.с.з. по делото е заявена претенция за заплащане на разноски в размер на 1000 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 13.03.2024 г., но такъв липсва да е представен по делото, както и доказателства за извършено плащане.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. М. Заповед № 03-34/06.03.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5, във връзка с чл. 108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното й правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: